

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 21. november 2014 — Ukamaka Mary Jacinta Oruche og Nzubechukwu Emmanuel Oruche mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-527/14)

(2015/C 026/22)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ukamaka Mary Jacinta Oruche og Nzubechukwu Emmanuel Oruche

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Den anden part: Overborgmesteren for Potsdam, Emeka Emmanuel Mary Oruche

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, stk. 2, første punktum, i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring ⁽¹⁾ fortolkes således, at den er til hinder for en ordning i national ret, hvorefter første indrejse for et familiemedlem til en referenceperson gøres afhængig af, at familiemedlemmet inden indrejsen godtgør at være i stand til at udtrykke sig på elementært niveau på tysk?

⁽¹⁾ EUT L 251, s. 12.

Appel iværksat den 21. november 2014 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 11. september 2014 i sag T-425, Kommissionen mod Grækenland

(Sag C-530/14 P)

(2015/C 026/23)

Processprog: græsk

Parter

Appellan): Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og P.J. Loewenthal)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 11. september 2014, forkyndt for Kommissionen den 12. september 2014, i sag T-425/11, Grækenland mod Kommissionen (ECLI:EU:T:2014:768), ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten til fornyet afgørelse
- Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er støttet på et enkelt appelanbringende: Retten har foretaget en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den fandt, at den omtvistede foranstaltning ikke giver de offentlige kasinoer en fordel. Kommissionens appelanbringende er delt i tre led.

For det første har Retten i den appellerede doms præmis 52-58 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den har fundet, at de offentlige kasinoer ikke opnåede en fordel på grund af betalingen af en lavere entrépris for hver kunde som følge af den omtvistede foranstaltning, eftersom de betalte beløb svarer til 80 % af den pris for en entrébillet, som de offentlige og private kasinoer opkræver.

For det andet har Retten i den appellerede doms præmis 59-68 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, idet den har fundet, at det ikke er tilstrækkeligt, at Kommissionen vurderer den fordel, som er tildelt ved den omtvistede foranstaltning i form af en direkte afgiftsmæssig forskelsbehandling, de iure, men at Kommissionen skulle have støttet eksistensen af en fordel på en økonomisk analyse af konsekvenserne af den omtvistede foranstaltning.

For det tredje har Retten i den appellerede doms præmis 74-80 tilsidesat artikel 107, stk. 1, TEUF, eftersom den dels har fundet, at praksis med gratis adgang ikke kunne styrke fordelene ved den omtvistede foranstaltning, idet denne foranstaltning ikke gav en fordel, dels, at Kommissionen, for at dens argument kunne tiltrædes, skulle godtgøre, at antallet af tildelte, gratis adgange var overdrevent højt i forhold til formålet med den græske lovgivning, som tillod en sådan praksis, hvorved betingelserne fastsat i den pågældende nationale lovgivning blev tilsidesat.

Appel iværksat den 24. november 2014 af Vadzim Ipatau til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 23. september 2014 i sag T-646/11, Ipatau mod Rådet

(Sag C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Vadzim Ipatau (ved avocat M. Michalauskas)

Den anden part i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 23. september 2014 (sag T-646/11) annulleres.
- Der træffes endelig afgørelse i sagen, eller sagen hjemsendes til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne afholdt under sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat fire anbringender.

For det første er det appellants vurdering, at Retten tilsidesatte retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den nægtede lade indgivelsen af en anmodning om retshjælp have nogen opsættende virkning på fristen for anlæggelse af søgsmål om annullation af den anfægtede retsakt.

For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte retten til forsvar. Retten fastslog således, at Rådet hverken var forpligtet til at meddele appellanten, hvilke omstændigheder der lægges ham til last, eller give ham mulighed for at blive hørt inden vedtagelsen af afgørelse 2012/642/FUSP⁽¹⁾ og gennemførelsesforordning nr. 1017/2012⁽²⁾.

For det tredje begik Retten en retlig fejl, idet den fandt, at begrundelsen i de omtvistede retsakter var tilstrækkelig.